

PARIKANNIEMEN

KONTTI

3/2020

Jasmiina Mustakallio
*Kodinrakentajana
romanilapsille*
s. 10

Timo Pöyhönen
*Yhdessä olemme
Kristuksen ruumis*
s.4

Daniel Nylund
*Uhriutumisen
yhteisössä*
s. 6

Elina Vaittinen
*Yhteisöllinen seurakunta
kutsuu kaikenikäisiä*
s.8

Matti Pasanen Parikanniemen lastenkodin johtajaksi

Parikanniemisäätien hallitus valitsi 15.6.2020 kokouksessaan Parikanniemen lastenkodin uudeksi johtajaksi Yhteisöpedagogi YlempiAMK Matti Pasanen Mikkelistä. Pasanen toimii tällä hetkellä nuorisokasvattajana Non Fighting Generation ry:ssä Mikkelissä ja on aiemmin työskennellyt ohjaajana ja vastaavana ohjaajana myös Parikanniemen lastenkodissa. Hänellä on ammatillisen koulutuksen lisäksi lukuisia lastensuojelutyötä tukevia koulutuksia, vahva alan tuntemus ja johtamiskokemusta. Pasanen aloittaa työssään 1.9.2020.

Matti Pasanen tuntee Parikanniemen lastenkodin ja hänet tunnetaan. Pasasesta Parikanniemi saa ammatillisen osaajan, jolla on lukuisia valmiuksia selvitä haastavassa tehtävässä lastensuojelun alalla. Samalla hänen työnsä kautta vahvistuu Parikanniemen lastenkodin yhteisöllisyys, mikä on aina ollut olennainen osa Parikanniemen työtä. Toivotamme Mattin tervetulleeksi työhön ja Jumalan siunausta.

Riitta Hakala säätiön hallitukseen

Nuorisotyön ohjaaja Riitta Hakala Kangasniemeltä on valittu Parikanniemisäätien hallituksen uudeksi jäseneksi. Hän on työskennellyt pitkään Kangasniemen seurakunnan nuorisotyössä ja on nyt eläkkeellä. Riitta Hakala on ollut Saaren juhlien uskollinen kävijä ja tuntee Parikanniemen työn ja perustehtävän hyvin. Lämpimästi tervetuloa hallitus vastuuseen!

Saaren kirkon Orpokotijuhlat radiossa

Saaren kirkon Orpokotijuhlat ottivat tänä vuonna digiloikan, kun juhlat lähetettiin Radio Patmoksen ja Radio Dein kautta. Juhlien avajaiset pidettiin perjantaina Saaren tyhjässä kirkossa kunnanjohtajan, kirkkoherran sekä säätiön toiminnanjohtajan ja julistustyön pastorin ollessa paikalla. Patmoksen äänitarkkailija Timo Lukkarila lähetti sanoman eetteriin. Illalla säätiön toiminnanjohtaja ajoi Helsinkiin, ja aamulla lähetykset jatkuivat Radio Patmoksen studiolta. Osa lähetyksistä oli suorina, joissa puhelimitse otettiin yhteyttä puhujiin. Osa puheista oli etukäteen äänitettynä ja osa edellisten vuosien puheita ja opetuksia.

Radio Patmoksen Leena Metsämäki hoiti tekniikan, ja pienistä teknisistä ongelmista huolimatta lähetykset onnistuivat. Enimmillään kuuntelijoita oli Patmoksen ja Dein yhteislähetyksen aikana. Eniten positiivista palautetta tuli Erkki Lemisen viimeisestä raamatunopetuksesta vuodelta 1992 ja lastenkodin entisen lapsen Tero Korhosen haastattelusta. Jos Luoja suo, seuraavat Saaren kirkon Orpokotijuhlat järjestetään 13.–15.8.2021.

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry

Parikanniementie 130

52320 Vitsiälä

ISSN 2323-7465 (painettu)

Nettisivut: www.parikanniemi.fi

Toimitus

Jenni Hujanen

Pirkko Oinonen

Petri Tiusanen

Taitto Meiju Bonsdorff

Kannen kuva Danielle Miettinen

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Toimitusneuvosto

Ari Tähkää, Krista Eskelinen,

Markku Liukkonen, Pirkko Oinonen, Meiju

Bonsdorff, Thorleif Johansson, Teuvo V.

Riikonen, Kimmo Jaatila, Johanna Talo

Painopaikka Teroprint Oy, Mikkeli

Uhatusta kirkosta yhteisölliseksi

Kristillisessä kirkossa tapahtuu muutoksia, jotka saavat ihmiset suhtautumaan eri tavoin. Kun yhteiskunnassa tapahtuu muutoksia, kirkkokin joutuu muuttamaan ja muutoksiin joudutaan myös mukautumaan. Vaarana on, että monopoliasemassa olevasta kirkosta tulee pilalle hemmoteltu, jos se kuvittelee, ettei sen tarvitse kuunnella muita. Toisaalta kun rajat häviävät, ei ole enää täysin selvää, mitä ja miten pitäisi uskoa.

Kristityn ja kristillisen yhteisön identiteettiä ei kuitenkaan voida rakentaa muutokselle, vaan sen muuttumattoman evankeliumin perustukselle. Tosiasiassa hädässä ja yksin ollessaan ihminen kysyy aina samat kysymykset: Millainen Jumala on? Tahtooko hän minusta jotakin? Miten löydän Jumalan? Ongelma on siinä, että kaikki eivät enää kysy näitä kirkolta.

Parhaiten kristillinen yhteisö elää taistelutilanteessa ja joka puolelta uhattuna. Paine työntää kristillistä seurakuntaa kohti keskusta, Kristusta. Kohtasipa se sitten mielipidepainostusta tai jopa aktiivista vainoa, mitään pelättävää sillä ei ole. Seurakunnan ei pidä vaipua sen enempää pelokkaaseen ahdasmielisyyteen kuin yhteiskunnan mielistelemiseen, vaan sen on pitäydyttävä siihen, että historiallisella henkilöllä Jeesuksella Kristuksella on annettavaa meille kaikille.

Jumala tahtoo yhteyttä luomakuntaansa. Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus luo yhteyden. Tämä on kristillisen kirkon sanoman pääsisältö, ”jotta teillä olisi yhteys meihin”. Siksi kirkossa ja seurakunnassa yhteisöllisyyden rakentaminen on tärkeää.

Teuvo V. Riikonen

Näkökulma

Yhteisöjen yhteisöllinen yhteistyö

Hanna Räsänen
Oronmyllyseätiö, pj 2019–2020
Lähetysyhdistys Kylväjä, verkosto- ja kumppanuusjohtaja (1.9. alk.)

Kaksi tai useampi ihminen olemassa ja toimimassa samaan suuntaan samaa sukua olevan sytykkeen ajamana. Tällaiseen vuorovaikutuksen tilaan ja kulttuuriin muodostuu yhteisö. Yhteisö luo omaa tulevaisuuttaan, kun se sanoittaa sitä, mitä sen keskelle ilmaantuu; miten eteen tulevat ajatukset, rukoukset, ihmiset, tilat ja tilanteet liittyvät toisiinsa, ja mitä niistä alkaa muotoutua.

Käsikirjoittamattoman näytelmän kaltaisessa mielenlaadussa elää yhteisöllisyys: ilmanala, jossa viisaus ja ratkaisu pulmaan putkahtavat suveenisti, milloin kenenkin kautta. Vain yhteydessä toisiimme voimme löytää elämämme mielekkyyden. Yhteisöllisyys kutsuu potentiaalimme esiin tavalla, joka samaan aikaan rakentaa yksilöä ja yhteisöä, paikkakuntaa, maata ja maailmaa.

Kun katse kohoaa omasta navasta naapuriin, huomaamme: kas, on toisiakin, joiden näkyyn yhteisömme joltain osaltaan liittyy! Kun sormenpäämme koskettavat toisiaan ja lähdemme yhdessä liikkeelle, mihin yhteisöjen yhteisöllinen yhteistyö alkaakaan meitä viedä? Syntyy omalla ajallaan ja tavallaan jotain aitoa ja oleellista, mitä kukaan ei olisi yksin voinut aavistaa tai saada aikaan. Suosittelen lämpimästi!

Yhdessä me olemme Kristuksen ruumis

Uudessa testamentissa seurakuntaa kuvataan Kristuksen ruumiiksi. Me muodostamme yhdessä tämän valtavan organismin, jonka kautta Jeesus jatkaa työtään. Vertauksesta aukeaa neljä näkökulmaa.

Timo Pöyhönen
pastori, toiminnanjohtaja
Hengen uudistus kirkossamme ry

1. Kristus on pää

Kerrotaan, että kun muinaiset egyptiläiset balsamoivat ruumiita, he vähitellen keksivät kaikille ruumiin elimille tarkoituksen – kaikille paitsi pään sisällä olevalle kummalliselle hyytelölle.

Seurakunnassa on kysymys Jeesuksesta. Seurakunta on hänen luomuksensa, ja sen tehtävä on auttaa ihmisiä kasvamaan hänen opetuslapsinaan. Tämän tehtävän Jeesus antoi oppilailleen lähetyskäskyssä. Sama idea löytyy myös Efesolaiskirjeestä: "silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa" (Ef 4:15–16).

Sana opetuslapsi on kreikaksi mathetes, jonka voi suomentaa oppijaksi. Taustalla on Jeesuksen ajan käytäntö, jossa rabbin ympärille kokoontui ihmisiä, jotka halusivat ammentaa opettajansa viisaudesta. Ihanteena oli, että oppilaan ja opettajan välille muodostui vähitellen niin läheinen oppimissuhde, että opetuslapsi "hengitti mestarin sandaalien pölyä". Se kuvaa seurakunnan tavoitetta: auttaa ihmistä kasvamaan Jeesuksen armossa ja elämään kuin hän.

2. Erilaisia jäseniä

Maalaistalon poikana tiedän, mikä ero on ihmisen ja Jumalan istuttamalla pellolla: ihminen kylvää yhtä viljalajia yhteen

peltoon, mutta Jumala kylvää villiniityn, jossa erilaiset kasvit muodostavat kauniin kokonaisuuden. Seurakunnan tulisi muistuttaa enemmän villiniittyä kuin viljapeltoa.

Harvat seurakunnat ovat kuitenkaan sellaisia. Syynä on sosiologinen lainalaisuus, joka puskee yhteisöä kohti yhdenmukaisuutta. Niinpä yhteisöjen yhteenkuuluvuus perustuu niiden ulkorajaan; "meidät" erottavat "muista" ulkoiset tekijät, kuten käyttäytyminen, mielipiteet, pukeutuminen ja musiikkimaku. On sallittuja tapoja tai näkemyksiä, ja sitten on näkemyksiä, joiden esittäminen kiristää tunnelmaa.

Ajattelepa, jos seurakunta olisi yhteisö, jonka ainoa yhdistävä tekijä olisi Jeesus. Ei olisi

*Seurakunnan tulisi muistuttaa
enemmän villiniittyä kuin
viljapeltoa.*

Kuva Meiju Bonsdorff

yhdenmukaisuuden painetta, vaan moninaisuus saisi rehottaa vapaasti. Se oli alkupe-
räinen tarkoitus, sillä Jumalan suunnitelma on koota ihmisiä kaikista kansoista, kielistä ja kulttuureista yhteen ja opettaa heidät rakastamaan toisiaan.

3. Jokaista tarvitaan

Seurakunta on kaikkien yhteinen hanke. Paavali opettaa Korinttilaiskirjeessä jumalanpalveluksesta ja summaa lopuksi opetuksensa: "Kun kokoontutte yhteen, jokaisella on jotakin annettavaa." Seurakunta on Kristuksen ruumis, jossa jokainen

jäsen tuo jotakin yhteiseen jakoon. Jos joku jäsenistä epä-
lahjansa toisilta tai jos hänen panostaan ei oteta lukuun, ruumiista tulee invalidi.

4. Yhteinen missio

Jos seurakunta olisi jalkapallojoukkue, kaikki edellä sanottu olisi ollut pukukopissa istumista, mutta nyt alkaisi peli. Mission myötä ruumis lähtee liikkeelle, toteuttamaan Herralta saamaansa tehtävää. Seurakunta on Kristuksen ruumis juuri siksi, että sen tehtävänä on jatkaa Jeesuksen työtä; olla hänen käsinsään, jalkoinaan ja suunaan tälle maailmalle.

Jeesuksen aloittama tehtävä on kokonaisvaltainen. Se sisältää evankeliumin levittämisen, mutta sen rinnalla seurakunta on kutsuttu kohtaamaan koko elämäntodellisuus. Jeesuskaan ei vain julistanut, vaan myös paransi sairaita. Siellä, missä ihmisen täyttymätön tarve — hengellinen tai ajallinen — tulee kohdatuksi, on Jumalan valtakunta tullut lähelle. Sitä valtakuntaa meidän on lähetetty levittämään tekemällä kaikista Jeesuksen mission toteuttajia, opetuslapsia.

Uhriutuminen yhteisössä

Jeesus purki uhreja ja syntipukkeja vaativan tapamme rakentaa yhteisöllistä rauhaa antautumalla kaikkien syntipukiksi. Hän paljasti ihmiskunnan uhria vaativaksi ja Jumalan uhrautuvasti rakastavaksi. Sen jälkeen olemme vähitellen tulleet tietoisiksi oman yhteisöllisen väkivaltaisuuksiemme uhreista. Olemme evankeliumien kertomusten kautta oppineet, ettei yhteisöllisyyttä saa rakentaa syntipukkaamisen varaan.

Daniel Nylund
Ystävyyden majatalon isäntä,
itsetuntemus- ja kohtaamiskouluttaja,
kirjailija, Kruusila

Ei se mikään helppo läksy ole ollut. Vieläkin monet yhteisöt pelastautuvat kollektiiviselta itsetutkiskelulta valitsemalla jatkuvasti yhden tai muutaman työntekijän syntipukikseen? Jotkut perheet ja suvut tarvitsevat aina uuden luuserin, jonka kohdalosta kaikki hyvät ihmiset voivat olla huolissaan. Jos ei heitä juuruta kelvottomiksi, heidät ainakin hoidetaan sairain.

Uhrin roolista on tullut tavoiteltu

Jeesuksen opetus uhrin huomaamisesta ja auttamisesta on kuitenkin vähitellen mennyt perille. Uhri on siirtynyt moraalisen tietoisuuksiemme keskiöön. Kaikki oikea ja väärä mitataan suhteessamme uhriin.

Ei kuitenkaan ole sellaista hyvää, jota ei pysty perversioksi vääntämään. Uhriutujat oppivat kääntämään syntipukkime-

kanismin edukseen, ja niin uhrin rooli muuttuikin tavoiteltavaksi valtarooliksi.

Nyt tungosta on keskiössä, jossa saa olla noitavainon kohde, syyttömänä kivitetty ja enemmistön vainoama. Uhriutuja kääntää lynkkauksen nurinpäin. Nyt kivet lentävät keskiöstä joka suuntaan. Tässä keskiössä voi olla yksilöitä, jotka syyllistävät yhteisöä kärsimyksestään. Siinä voi olla myös yhteisöjä, jotka ottavat uhrin roolin suhteessa muihin yhteisöihin tai koko yhteiskuntaan.

Uhriutujan kielteiset tunteet muuttuvat vastaansanomattomiksi todellisuuden kuvauksiksi. Jos joku ihminen tuntuu syrjivältä, hänen täytyy myös olla sellainen. Jos yhteisö tuntuu sortavalta, se tietenkään myös on sellainen. Uhriutujan tunteet ohjaavat todellisuuden tulkintatavalla, jota ei voi kyseenalais-

taa loukkaamatta hänen tunteitaan. "Koen itseni loukatuksi" riittää todisteeksi siitä, että häntä on loukattu.

Uhriutuja ei ota vastuuta omasta kärsimyksestään

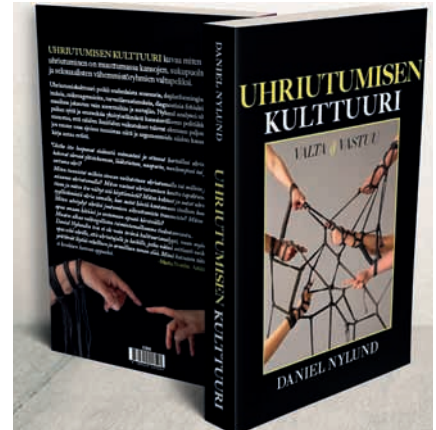
Täydellisestä uhriudesta löytyy myös täydellinen piilopaikka vastuusta. Viattomuus tarvitsee myös vastakohtansa, ja se löytyy demonisoidussa sortajassa, joka taas on täydellisesti vastuussa kaikesta. Alivastuullinen ihminen näkee kaikki omat reaktionsa, tunteensa, asenteensa, puheensa ja käytöksensä muiden tuottamina. Hänen koko elämänsä on muiden tuottamaa.

Kun alivastuullinen uhriutuja pelkää puhua ryhmässä, se on ryhmän syy. "Ei tuollaisten ihmisten kanssa kukaan voi olla oma itsensä. Ahdistaa moinen seura." Kun hän tuntee eristy-

Kukaan ei uskalla vastuuttaa uhriutujaa mistään.

sissään yksinäisyyttä, se johtuu hänen ystävistään. Kun hän masentuu, joku muu on masentanut häntä. Suuttuneena joku on suuttanut hänet jne. Uhriutajat eivät ota mitään vastuuta omasta kärsimyksestään.

Uhrin syyllistäminen on maailmanhistorian kategorisesti pahin rikos. Kaikki sen ymmärtävät, koska evankeliumit ovat onnistuneet istuttamaan sen moraaliseen tietoisuuteemme. Juuri siksi juuri kukaan ei uskalla vastuuttaa uhriutujaa mistään.

Uhuriutuminen on moraalisen ylemmyysaseman ottamista ilman minkäänlaisia sankaritekoja. Uhriutuja vain ilmoittaa, kenen sortamaksi hän on joutunut ja mihin uhriryhmään hän kuuluu, ja saa sen kautta kuin salaperäisen taian tuottamana moraalisen ylemmyysaseman. Koska hänelle on tehty väärin, hän muuttuu oikeassa olijaksi ja on sen jälkeen tavanomai-

sen eettisen vastuuttamisen yläpuolella. Moraalisen ylemmyyden rooli on sosiaalisesti väkevä status, josta käsin hänellä on muita suurempi vapaus arvostella ja tuomita toisten uskomuksia, asenteita ja käytöstä samalla, kun on itse vapautettu vastaavasta arvostelusta.

Uhuriutuminen koukuttaa

Kateellinen uhriutuja esiintyy mielellään kaikkein tarkkanäköisimpänä motiivien tietäjänä ja salaisuuksien paljastajana. Hänellä on omasta mielestään kaikkein läpitukenkein röntgenkatse. Hänelle kaikki hyvä on julkisivua, vilpittömyys petosta, suunnitelmallisuus laskelmoivaa kataluutta ja autenttisuus hyvin näyteltä manipulointia. Yhteisössä ei löydy mitään ihailtavaa, jonka taakse hän ei näe, eikä ainuttakaan sankaria, jonka sortavaa ja syrjivää puolta hän ei tunne. Hänen kyyninen

analyysinsä pilkkoo palasiksi jokaisen hyvän teon ja paljastaa kaikkien hyväntekijöiden viheliäiset motiivit.

Uhuriutuminen voi siis olla aika palkitsevaa. Loukkaantumiseen, moraaliseen pöyristymiseen, uhriutujan ylemmyysasemaan ja vastuuvapauteen ja viattomuuteen voi jäädä koukkuun, koska ne tarjoavat suorastaan euforisia kikskejä. Uhriutuja on samanaikaisesti sekä sorrettu että etuoikeutettu. Siinä on jotain sadomasokistista nautintoa. Viholliset ovat ylivoimaisia, mutta uhriutuja on omalla tavallaan voittamaton. Mitä muuta hän voisi elämältä toivoa? Kyllä tämä tylsillä velvollisuuksilla ja raskailla vastuilla lastatun elämän voittaa menettellen.

Siksi uhriutuja luopuu roolistaan vasta kun sen tuottama kärsimys ylittää sen palkitsevuuden.

Yhteisöllinen seurakunta kutsuu kaikenikäisiä

Pitkäaikaisessa sitoutumisessa keskeisiä tekijöitä ovat yhteisöllisyys ja innostavat vapaaehtoistehtävät. Olen nähnyt omakohtaisesti, miten paljon elävässä ja kehittyvässä jumalanpalvelusyhteisössä voi syntyä ystävyssuhteita koko perheelle ja miten hieno yhteys voi muodostua, kun työntekijät ja seurakuntalaiset toimivat yhdessä. Yhteisöllinen seurakunta voi olla kuin toinen koti.

Elina Vaittinen
pappi, toimittaja, kolumnisti
Helsinki

Aloin alle kolmikymppisenä perheineni etsiä paikallisseurakunnastamme Malmilta omaa paikkaa. Kello 10 messu ei tuntunut ihan omalta, mutta kävimme kuitenkin usein kotikirkkomme Puistolän jumalanpalveluksessa, koska siellä lapsiperhe otettiin ihanasti vastaan. Kaipasimme silti säännöllistä iltamessua.

Seurakunnan perhekerhossa tapasin muusikkoystävän, jonka kanssa päätimme ehdottaa seurakunnalle iltamessutoimintaa. Tuttavapiirissämme oli monia nuoria aikuisia ja vanhempiaakin, jotka kaipasivat vapaamuotoisempaa messua. Seurakunta oli meille tärkeä, mutta toivoimme lisää oman näköisämme vastuutehtäviä sekä kevyempää musiikkia jumalanpalvelukseen.

Näin syntyi kuukausittainen Pop-messu, johon otimme mallia Töölön Pop-messuista.

Pop-messu toimi vuosia, ja siihen syntyi oma yhteisönsä, erityisesti musaporukka. Seurakunnan työntekijät olivat tukena ja mukana messun toteuttamisessa.

Tuomasmessu ja Verkosto

Samoihin aikoihin aloin käydä Tuomasmessussa Mikael Agricolan kirkossa esilaulutehtävissä. Rakastuin Tuomasmessun musiikkiin ja messun juhlanan rentoon tunnelmaan. Oli upeaa huomata, miten lämpimästi suuri vapaaehtoisjoukko toivotti uudet ihmiset tervetulleiksi.

Löysimme perheenä myös Verkoston, luterilaisen jumalanpalvelusyhteisön Helsingissä, josta tuli sittemmin myös työpaikkani joksikin aikaa.

Ennen kuin opiskelin papiksi, tein osa-aikatyötä sekä Hengen uudistus kirkossamme -yhteisössä että Verkostossa lapsi- ja perhetyön koordinaattorina.

Koko perheen yhteisö

Näkökulmani yhteisöllisen seurakunnan kehittämisessä on liittynyt siihen, miten ihmiset voisivat kokea olevansa tervetulleita yhteisöön erilaisissa elämänvaiheissa. Viiden lapsen äitinä olen kokenut, että seurakunnasta ei aina löydy sellaista jumalanpalveluselämää, jossa olisi helppo olla mukana lasten kanssa tai josta myös kouluikäiset löytäisivät oman paikkansa ja kavereita.

Verkostossa sain olla kehittämässä toimintaa siten, että kokosin lapsityön tiimiä ja laajensimme yhdessä messujen aikana pyörivää pyhäkoulutoimintaa yhdestä ryhmästä moneksi eri ikätasoiseksi opetusryhmäksi. Järjestimme myös Verkoston perhemessuja, joissa oli lapsia vapaaehtoistehtävissä. Oli ilo huomata, miten monissa tehtävissä myös lapset voivat palvella.

Kaikkien osallisuus on yksi elävän yhteisön tuntomerkki.

kejä – miten tätä voitaisiin viestiä yhteisön jäsenille?

Tällä hetkellä työskentelen seurakuntapappina Helsingin Roihuvuoren seurakunnassa, jossa on maalaisseurakunta- maista yhteisöllisyyttä ja paljon vapaaehtoisia mukana seurakunnan toiminnassa. Erityisesti minua on ilahduttanut se, että kirkkojen ovet ovat siellä usein auki – sekä Roihuvuoren että Laajasalon kirkolla järjestetään avointa kahvilatoimintaa lähes päivittäin. Molemmilla kirkoilla on aloitettu myös iltaruokailut, joissa alueen ihmiset voivat tutustua toisiinsa ja käydä syömässä edullisen, lämpimän aterian. Tämä auttaa esimerkiksi monia yksinhuoltajia.

Elävässä seurakuntayhteisössä tehtäviä voidaan luoda sen mukaan, mitä ihmiset haluavat ja osaavat tehdä. Toisaalta on uskallettava lopettaa sellaisia toimintamuotoja, jotka ovat tulleet tiensä päähän. Uusien pienryhmien syntyminen on tärkeää. Lämpimät ihmissuhteet sitouttavat yhteisöön ja kutsuvat mukaan uusia. Usein yhteisön ihmisistä on tukea elämän kriisikaikoina.

Seurakunnan tulisi olla yhdessä elämisen yhteisö, johon kaikenikäiset ovat tervetulleita ja jossa diakonia on elämäntapa ja kaikkien yhteinen tehtävä.

Pop-messu Malmin seurakunnassa muuttui vuosien varrella Valon messuksi, joka syntyi Tapiolassa. Valon messu osoittautui niin toimivaksi iltamessu-konseptiksi, että se on sittemmin levinnyt Puistolalle lisäksi mm. Järvenpäähen, Porvooseen, Sipooseen ja Vantaalle. Valon messussa on piirteitä Tuomas-messusta – mm. rukousjakso ja rukouspalvelua – mutta siinä on hieman lyhyempi kaava. Valon messut toteutetaan siten, että koko perhe voi niihin osallistua.

Lapsia ja nuoria on ollut mukana myös vapaaehtoisista koostuvassa messubändissä. Pienille lapsille rakennetaan kirkkosalin takaosaan leikkipaikka, ja usein saarnan aikana on pyhäkoulu. Ilmapiiiri Valon messussa on sellainen, että lapset eivät missään tapauksessa häiritse, vaan ovat ilo. Tämä usein myös sanotaan juonnoissa. Bändi,

musiikkikoordinaattori, juontaja, tervetuloitovottaja, puhujat, iltapalan laittajat, leikkipaikan rakentaja ja rukouspalvelijat ovat seurakuntalaisia, vain liturgina toimii pappi – välillä hänkin vapaaehtoisroolissa.

Yhteisöllinen seurakunta palvelee

Toinen itselleni tärkeä teema on yhteisöllisen seurakunnan diakoninen tehtävä. Miten seurakunnassa toteutuisi se, että myös diakonista tukea tarvitsevat kokisivat olevansa samalla viivalla muiden kanssa ja tärkeä osa yhteisöä? Onko seurakuntaan helppo tulla sellaisena kuin on? Onko siellä paikkoja, joissa voi voimautua? Voiko myös avun tarvisija löytää yhteisöstä palvelutehtäviä halutessaan? Lähimmäisten auttaminen ja palveleminen sekä kaikkien osallisuus ovat elävän yhteisön tuntomerk-

Vaikeinta on riittämättömyyden tunne valtavien tunnetarpeiden keskellä

Kodinrakentajana romanilapsille

Päiväkummun lastenkodin ohjaaja Jasmiina Mustakallio kamppailee usein toivon ja turhautumisen välillä. Lastensuojelutyössä tunne on kaikille tuttu.

– Pitäisikö aloittaa rukouksella? Jasmiina Mustakallio kysyy.

Se on aina hyvä idea ja erityisen tarpeen silloin, kun jutun aiheena on lastensuojelutyö.

Jasmiina keskeyttää puheensa tämän tästä. Hän miettii, mitä hänen sanansa kuulostavat lastenkodin lasten, heidän vanhempiensa ja työntekijöiden korvissa.

Neljätoista paikkainen Päiväkummun lastenkoti Hollolassa on Jasmiinalle rakas yhteisö, jonka monikulttuurisuus ilahduttaa häntä joka päivä. Suomalaisessa yhteiskunnassa matka monikulttuurisuuden arvostamiseen on kuitenkin ollut pitkä.

Päiväkummun yli 60-vuotisesa historiassa näkyvät yhteiskunnan romanipolitiikan monet vaiheet. 1970-luvun lopulle asti romani-identiteettiä ei pidetty Suomessa vaalimisen arvoisena. Paras romani oli juurensa unohtanut ja valtaväestöön sulautunut romani. Alkuaikoina lastenkodeissa kasvoi monta irtolaisäideiltä huostaanotettua tyttöä ja poikaa, jotka eivät

koskaan juurtuneet kumpaankaan kulttuuriin.

Sukellus uuteen

Sosionomi Jasmiina Mustakallio koki pari vuotta sitten Jumalan kutsuvan häntä työhön romanien pariin. Hän oli silloin töissä Hämeenlinnassa yksityisellä yrityksellä, joka myi kunnalle lastensuojelun ja maahanmuuttajien palveluita.

Ongelmien kanssa kamppailevat perheet ja erityistä tukea tarvitsevat lapset olivat hänelle jo tuttuja asiakkaita, mutta romanikulttuuria hän ei vielä juurikaan tuntenut. Kirjasto ja netti tarjosivat tietoa, mutta syvämmäin hän pääsi sukeltamaan romanien maailmaan vasta Päiväkummussa.

Intiasta lähtöisin olevan kulttuurin vahvuudet olivat juuri sellaisia kuin kirjoissa kerrottiin. Perhekeskeisyys, ihmisen näkeminen ulkokuorta syvemmältä ja tunteiden voimakas ilmaiseminen viehättivät Jasmiinaa.

Ensirakauden jälkeen suhde värikkääseen vähemmistöön alkoi muuttua realistisemmaksi.

– Tietoisuus siitä, että Jumala on kutsunut minut tehtävääni, auttaa jaksamaan vaikeina hetkinä.

Rutiinit rauhoittavat

Pitkän kesäloman jälkeen lastenkodeissa on palattu koulu- ja päiväkotirutiineihin.

– Lapset hyötyvät arjesta, jossa on tasainen rytmi.

Koulunkäynti on monelle lastenkotilapselle vaikeaa, ja osa tarvitsee siihen erityistä tukea. Lastensuojelun asiakkaiden kiintymyssuhteet ovat usein hauraat ja haavoittuneet. Epävakaus aiheuttaa keskittymisvaikeuksia ja tekee oman toiminnan ohjaamisesta hankalaa. Sosiaaliset taidot ovat monella heikot. Oppimisvaikeuksiakin voi olla, mutta ei toki kaikilla, Jasmiina Mustakallio kertoo.

Kolmesta neljään Päiväkummussa vietetään läksyjen lukutuntia. Jos lapsella ei ole läksyjä, hän lepäilee tai vaikka lukee kirjaa omassa huoneessaan. Jasmiina Mustakallio huokaisee. Läksytunti on hänelle työvuoron ikävin tunti.

”Erilaisuuden voi oppia näkemään yhteisön vahvuutena.”

– Tsemppaan itseäni sillä, että kun läksytunti on lusittu, päästään päivälliselle, hän naurahtaa.

Kahdet kilarit

Mikä läksyhetkessä on niin vaikeaa?

– Työntekijän pitää löytää itsestään valtava määrä energiaa. Pitää antaa apua, jota lapsi ei halua, kannustaa ja luoda fiilistä, että me selvitään tästä. Joskus se onnistuu, ja silloin on kaikilla tosi hyvä mieli.

Onnistumisen sijaan tulee usein pettymyksiä, kun lapsen motivaatio lopahtaa tai suunnitelmat menevät muusta syystä myttyyn.

– Välillä joku saa kovat kilarit. Jos niitä sattuu kaksi samaan aikaan, läksytunti voi olla kaikilta pilalla.

Jasmiinalle vaikeinta on kenties riittämättömyyden tunne lasten valtavien tunnetarpeiden keskellä.

– Lapset kaipaavat sitä, että joku olisi vain heitä varten. Vailla jääminen on suurta, mutta sitä on tietysti meillä kaikilla. Aikuinen osaa kuitenkin yleensä kanavoida tarpeensa rakentavasti.

Sitkeä, empaattinen ja jämäkkä ovat ominaisuuksia, joilla Jasmiina kuvailee lastensuojeluun sopivaa persoonaa. Hän kokee olevansa sitkeä ja empaattinen, mutta jämäkkyyttä hän toivoo löytävänsä itsestään lisää. Kun lapsi haastaa ohjaajaa rikkomalla fyysiset rajat, voimaa alkaa kummasti virrata lisää. Siinä kysytään aikuisuutta, että ei nujerra eikä hylkää lasta.

– Vihantunne on tervettä, ja sen voi antaa rakkauden palvelukseen, Jasmiina toteaa.

Tärkeitä toisillemme

Lastenkotielämä ei tietenkään ole pelkkää rajanvetoa ja taistelua.

– Lapset ovat myös ihania ja tulevat syliin. Silloin nautimme tunteesta, että olemme toisillemme tärkeitä. Päiväkummun ruokapöydässä ajattelen monesti, että syön näiden lasten kanssa useammin kuin oman perheeni kanssa.

Onko ristiriitaista antaa itseltään niin paljon töissä, kun kotonakin on kolme lasta kasvatettavana?

– Ei siihen liity kipua, lapset ovat jo sen verran isoja. Ehkä jopa päinvastoin. Romanityöntekijöiden kielenkäytössä on paljon lämpöä ja helliä sanoja. Olen täällä oppinut entistä rohkeammaksi käyttämään niitä.

Monet romanivanhemmat toivovat lasten sijoittamista Päiväkumpuun. Heistä tuntuu turvalliselta, että romanikulttuuri on talossa tuttua ja sitä arvostetaan.

>>>

Jasmiina Mustakallion lapset Joonatan, Julia ja Joel ovat oppineet äidiltään paljon uutta romanikulttuurista. Kuvassa Joelin sijaan bolognese Rocky.

Kuin kala vedessä

Jasmiina on saanut kehuja siitä, että hän on sopeutunut hyvin, ollut kuin kala vedessä.

– Romanian kulttuuri on yhteisöllistä, minun on sen keskellä helppo olla. Hengellisyys on kaikessa mukana niin luontevasti, etten ole törmännyt sellaiseen missään muualla.

Sitten on niitä nurjempia hetkiä, kun vanhemman mielestä kaikki ongelmat ovat jonkun muun syytä. Lapset ovat tyytyväisiä tai niin rajattomia, että keinot auttaa heitä tuntuvat loppuvan kesken. Niissä tilanteissa Jasmiina on kokenut monta kertaa, että Jumala antaa puuttuvaa rakkautta ja rakentavia sanoja.

– Vanhempien käytös on välillä sellaista, että se synnyttää

kiusauksen tuomita. Uskova kuitenkin tietää, että olemme kaikki samalla viivalla. Tässä maailmassa ei ole olemassa kuin puutteellisia vanhempia.

Rakkautta vuoteen vierellä

Rukous on Päiväkummun ja Jasmiinan elämän suuri voimaväline. Ateriat siunataan ja lapset peitellään nukkuessaan iltarukouksen saattelemina.

– Vuoteen vierellä puhutaan tärkeitä asioita. Voidaan sopia päivällä käydyt kamalat riidat, pyydetään ja annetaan anteeksi. Silloin pinnassa on paljon rakkautta.

Jasmiina haluaa luottaa siihen, että kaikki on lopulta Jumalan hallinnassa, kaikki tapahtuu hänen katseensa alla.

Kasvattaminen ei ole kenenkään soolosoitus, vaan tiimityötä. Jokaisella lapsella on kaksi omaohjaajaa, joiden lahjat ja ominaisuudet täydentävät toisiaan. Työnohjauksessa haastavan erilaisuuden voi oppia näkemään yhteisön vahvuutena. Samanlaisuus on helppoa, mutta ei ollenkaan niin luovaa ja kiinnostavaa kuin erilaisuus.

– Romanit ovat tartuttaneet minuun elämäniloa. Toivon, että meillä olisi Suomessa halua rikastua keskeisimmällä elävän vähemmistön erilaisuudesta.

Teksti ja kuvat Danielle Miettinen

TÄHKÄPÄITÄ

Meidän Isämme

Yhteisöllisyyttä voi tarkastella ja arvioida monista eri näkökulmista. Suurten kriisien ja onnettomuuksien aikana nostetaan yhteisö ja yhteisöllisyys yhdeksi selviytymisen keinoksi. Kouluaikojen aikana presidentti Niinistö nosti tärkeäksi ennaltaehkäisyn muodoksi tiiviimmän yhteisöllisyyden, niin ettei kukaan jää ulkopuolelle.

Kristittyinä ja kirkon työntekijänä olen usein pohtinut kirkkomme ja seurakuntiemme yhteisöllistä olemusta. Valitettavasti hyvin harvoin koen sitä nk. tavallisessa jumalanpalveluksessa ja tilaisuuksissa, joissa joku puhuu tai esiintyy edessä. Hyvin harvoin minua lähestyy kukaan, sen sijaan saan tulla ja mennä ihan omassa rauhassa omalla ajallani.

On kuitenkin yksi asia, jossa koen syvästi olevani yhtä ja yhdessä muiden kanssa. Se on yhteinen rukous. Erityisesti Isä meidän -rukous on tällainen. Koen yhteyttä jopa rukoillessani sitä yksin, koska lausun sen aina monikkomuodossa, kuten Jeesus opetti. Hän ei kehottanut rukoilemaan Minun isäni, vaan Isää, joka on enemmän kuin minun Jumalani. Hän on meidän Isämme. Kun rukoilen, liityn perheeseen, lasten joukkoon, joka on yhteydessä yhteiseen Isään ja jossa olen osa tätä yhteisöä. En ole yksin.

Kenties juuri siinä on tämän rukouksen salaisuus. Yksinkin rukoillessani joku toinen, sisko tai veli, rukoilee samaan aikaan, ja yhteinen Isämme kuuntelee ja vastaa meille.

Seuraavan kerran, kun rukoilet Isä meidän -rukousta, ehkä tunnet poskellasi pienen hipaisun – enkelin siiven hipaisun.

Ari Tähkäpää

Sanottu ennen meitä

"Nyt on vain suotu Herralta ai-noastaan jokunen sanallinen ilmoitus, jossa kallis Vapahtajamme jakaa turvallisuuden kaikille elämän tien matkamiehille. Me saamme käydä taivaallisen Siionin virren kautta tämän armonanan tykö, ensin rukouksella ja sitten kuulemalla sitä kallista totuutta, minkä Hän lahjana pyhän sanansa kautta on jakava." (Eräs meidän ajan profeetta: Älä pelkää pieni lauma, Helena Konttinen 1915)

"Kun tämä elämä, tämä yhteys eli "Kristuksen sisällinen tunto" löytyy ja Jumalan sanomaton lahja Kristuksessa kirkastuu ihmiselle, niin on mahdollista, että tyytymätönkin mieli alkaa löytää myös elämän koko kuvasta hyviä puolia ja kankea kieli saattaa virittyä vaikkapa kiitokseen." (Erkki Leminen: Väsynyt olemaan vahva, 1992)

"Puhki pesty, riekaleina, kuka voisi armahtaa. Ei elämä, ei kuolema, vain sovitus ja anteeksianto." (Meeri Laitainen: Myrskyn tyttö, 2010)

Puhista sie!

Reijo Pitko Parikkalasta on ollut lapsuudestaan asti järjestelmässä Orpokotijuhlia.

Hän muistelee juhlia ja niiden talkoita:

– Vanhemmat veivät juhlille jo lapsuudessa. Isä-Väinö oli ahkerasti mukana rakentamassa juhlia. Siitä se tapa kai tarttui itseenikin. Rakkaus Parikkanniemen työhön ja oma varhainenhengellinen herääminen ovat osaltaan vaikuttaneet asiaan.

– Ensimmäiset muistikuvat juhlien talkoista ajoittuvat aikaan ennen kouluikää. Silloin mukaan ”pääsi” vain purkutalkoisiin. Hommaa riitti lapsille tuntikausiksi. Kerättiin roskaa kirkkopihasta ja lähiympäristöstä, kiviaidan raoista ja mitä ihmeellisimmistä paikoista. Pa-

tojen puhdistus oli yksi niitä vähemmän haluttuja töitä, jopa niin, että yhtenä syksynä silloinen kirkkoherra Jaakko Topi nuohosi ne ... Hävettihän sitä katsoa! Isä kehottikin myöhemmässä vaiheessa, että puhista sie ne... Sitä sitten riittikin pitämäksi aikaa. En muistele sitä mitenkään harmillisena asiana, vaikka likaista työtä olikin.

– Muistoihin pitänee liittää sekin, että nuoruudessa virinnyt innostus kirkkomusiikkiin ”poiki” hommia Väiski-kanttorin tuurauksiin juhlilla.

– Hengellinen anti on ollut monesti satuttavaa niillä juhlilla. Pienikin sana tai lause on ravinnut sielua yllättävällä voimalla. Yksi puhuttelevimmista oli tapaus vuosien takaa, kun

murehdin erään lapsemme unohdusta. Sunnuntainen jumalanpalvelus satutti yllättävästi. Papin sanat: "...niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä." Siinäpä se. Voi Herra, anna anteeksi kovuuteni!

– Tämän vuoden poikkeuksellisissa juhlissa harmittaa se, ettei tapaa ystäviä. Ehkä sitten vuoden päästä!

Teksti ja kuva Petri Tiusanen

Päätoimittaja **Teuvo V. Riikonen** on tullut tunnetuksi lyhyistä minisaarnoistaan eli twaarnoista. Loka-marraskuussa 2020 ilmestyy hänen toinen Twaarnakirjansa (Väyläkirjat)

SANAT SANOTUT AJALLANSA

Kirjassa julkaistaan kirkkovuoden kolmen vuosikerran twaarnat eli noin 190 twaarnaa.

“Hän, joka ei tunne itseään, tuomitsee muita. Joka ei ole nähnyt omaa pimeyttään, epäilee muiden valoa. Joka ei ymmärrä elämän arvaamattomuutta, lokeroi muut muottiin. Joka ei ole epäonnistunut, vaatii muilta täydellisyyttä. Joka on armahtanut itsensä, armahtaa myös muut. #twaarna”

Säätion ohjelmatuotanto jatkuu Radio Patmoksessa

Kontti ohjelma tulee joka torstai klo 15 ja uusinta lauantaisin klo 14. Katso taajuudet osoitteessa www.patmos.fi tai kuuntele netissä. Kuvassa Helvi Jääskeläinen ja Leena Metsämäki, joiden kanssa suunniteltiin Saaren Orpokotijuhlien radiointia kesäkuun alussa.

Oronmyllyn kesäteatteri esittää 2021:

HEKKAAN
PIIRRETTY

Näytelmä Aura Latvuksesta, Parikanniemen orpokodin ja Jaakkiman opiston johtajattaresta

Käsikirjoitus: Mirja Valtonen & Teuvo V. Riikonen

Ohjaus: Eija Vilpás ja Anna Levy

Tuottaja: Markku Leminen

ORON RIPARI 2021

Parikkalan Oronmyllyllä on järjestetty vuosikymmenten saatossa useita rippikouluteirejä – nyt on jälleen Oron riparin aika!

Kesällä 2021 järjestetään rippileiri, joka alkaa kesäviikkona 9.6. ja päättyy konfirmaatioon la 19.6.2021. Rippikoulun hinta 495€.

ilm. viim. 4.10.2020 Oronmyllylle.

“Oron riparille voi tulla ilman, että tuntee ketään sieltä ja voi olla oma itsensä ja sut hyväksytään sellasena kun oot ja sieltä saa ystävyysuhteita, jotka kestää pitkään.”

Lisätietoja:
oronmylly.fi/tapahtumat

Yhteistyössä:

PARIKANNIEMISÄÄTIÖ

Kansanlähetyksen
Etelä-Saimaa

Oronmyllyssä, Oronmyllyn loma- ja kurssikeskus
Oronmyllyntie 250, 59310 SÄRKISALMI
Puh. 0400 793 441, toimisto@oronmylly.fi

Tervetuloa tilaisuuksiin

**Matka Betlehemiin -jouluvaellus Mikkelin Ristiinassa Parikanniemen lastenkodilla
11.–12.12.2020. Lisätietoja marraskuun Kontissa ja säätiön kotisivuilla.**

Syyskuu

3.9. Lappeenranta klo 18.00

Metsäkirkko Tervakummun metsästysmajalla,
Rummuntie 174 Ylämaa. Julin, Tiusanen

6.9. Karttula klo 10.00

Kirkkopyhä, messun jälkeen seurat Arja ja
Unto Kanniaisella, Kärkkääläntie 1665,
Tiusanen

6.9. Haukivuori klo 18.00

Seurat Sirkka ja Eero Kauppisella,
Lauslahdentie 21, tarjoilu 17.30 alkaen,
Liukkonen, Tiusanen

10.9. Kitee klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Aronen,
Konttinen, Kostamo

11.9. Joensuu klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Maaranen

14.9. Hamina klo 14.00

Seurat Herrankukkarossa Pikkuympyräkatu 34,
Tiusanen

14.9. Lappeenranta klo 17.00

Seurat Emmauksessa, Tiusanen

16.9. Lappeenranta klo 18.00

Seurat Luukkaan pysäkillä, Maaranen

18.9. Kajaani klo 18.00

Teuvo V Riikosen Raamattutunti Kansanlähetyk-
kodilla, Sammonkatu 5. Aiheena: Jumala tekee
uutta, ettekö sitä huomaa.

20.9. Suomussalmi klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat Ämmänsaaren kirkossa,
Riikonen

20.9. Sonkajärvi klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

20.9. Siilinjärvi klo 16.00

Seurat seurakuntatalossa, Tiusanen

27.9. Kesälahti klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Kostamo, Tiusanen

Lokakuu

4.10. Ristiina klo 10.00

Mikkelinpäivä juhlat. Perhemessu kirkossa ja
ruokailu Valon salissa. Näiden jälkeen siirrymme
Parikanniemeen seuroihin ja kahville.

5.10. Hamina klo 13.00

Vanhusten viikon tapahtuma Kulmakivessä,
Riikonen

5.10. Lappeenranta klo 17.00

Seurat Emmauksessa, Riikonen

8.10. Kitee klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Kostamo,
Tiusanen

9.10. Joensuu klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa,
Tiusanen

10.10. Lehtimäki klo 18.00

Seurat Fagerkullan pappilassa, Konttinen,
Tiusanen

11.10. Alajärvi klo 10.00

Jumalanpalvelus kirkossa, messun jälkeen
seurat, Konttinen, Tiusanen

11.10. Kuortane klo 18.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Konttinen,
Tiusanen

12.10. Hamina klo 14.00

Seurat Herrankukkarossa, Pikkuympyräkatu 34,
Kostamo

12.10. Lappeenranta klo 17.00

Seurat Emmauksessa, Kostamo

15.10. Punkaharju klo 18.00

Seurat Hiukkajoen kylätalolla, Tolvanen, Kostamo,
Tiusanen

25.10. Nurmes klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Kostamo, Tiusanen

25.10. Parikkala, Oronmylly

Raamattu tapahtuma, Joonan kirja, Riikonen

27.10. Kerimäki klo 13.00

Seurat Seija Kuutilla, Heponotkontie 93,
Riikonen

Marraskuu

1.11. Turku klo 10.00

Kirkkopyhä Mikaelin kirkossa, messun jälkeen
seurat seurakuntakeskuksessa, Maaranen,
Tiusanen

1.11. Naantali klo 17.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Maaranen,
Tiusanen

5.11. Lappeenranta klo 18.00

Raamattuopiston ilta, Maaranen

12.11. Kitee klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Riikonen

13.11. Joensuu klo 13.00

Seurat seurakuntakeskuksessa, Riikonen

13.11. Liperi klo 15.30

Seurat Ylämyllyn seurakuntatalossa, Riikonen

15.11. Kontiolahti klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Konttinen, Tiusanen

15.11. Joensuu klo 15.00

Seurat Rantakylän kirkossa, Konttinen, Tiusanen

22.11. Heinävesi klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Riikonen

22.11. Mäntyharju klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

23.11. Hamina klo 14.00

Seurat Herrankukkarossa, Pikkuympyräkatu 34,
Maaranen

23.11. Lappeenranta klo 17.00

Seurat Emmauksessa, Maaranen

24.11. Kerimäki klo 13.00

Seurat Seija ja Esko Kososella, Tihviintie 71,
Kostamo, Tiusanen

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
toimisto@parikanniemi.fi

Toimisto- ja taloussihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 0400 744 061
Ark. klo 9-15

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
Sairaanhoidtaja **Johanna Talo**
Puhelin 0407240722
johanna.talo@hotmail.com

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Pastori Petri Tiusanen
Puhelin 040 753 5553
petri.tiusanen@parikanniemi.fi

Lastenkodin johtaja 1.9. alk.
Matti Pasanen
Puhelin 040 847 3657
matti.pasanen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit
DB FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48

Parikanniemen Ystävät ry
- jäsenyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, **20 €**/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14

Parikanniemisäätiö voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja työn hyväksi. Poliisihallituksen keräyslupa: nro POL-2015-6305. Keräystili. **S-SOP FI63 5271 0420 1411 20**

www.parikanniemi.fi

Heli Pystynen yli 40 vuotta Parikanniemen työssä

Heinäkuun alussa tuli Onnentuvalla työskentelevälle ja syksyllä eläkkeelle jäävälle Heli Pystyselle täyteen 40 vuotta Parikanniemen lastenkodilla, jota juhlistettiin päiväkahvilla. Lämpimät kiitokset Helille uskollisesti työstä!

Lahjoituksia lastenkodille

Parikanniemen lastenkoti saa säännöllisesti lahjoituksia. Kesän aikana ystävä Punkaharjulta lahjoitti kellon, joka löysi paikkansa ruokasalissa. Ristiinassa mökillä käyvä ystävä lahjoitti pienille lapsille rakennettavaa ja pikkuautoille radan. Lahjoitus löysi heti käyttäjänsä. Lämmin kiitos kaikille työmme ystäville kaikista lahjoituksista, jotka kiitollisena otamme vastaan. (TVR)

Elokuussa kokoonnuttiin toreilla

Toriseuroja pidettiin elokuussa Kotkassa, Lappeenrannassa ja Kouvossa. Kuvassa Lappeenrannan satamatorilla puhumassa Matti Kostamo.

Uusia alkuja

Parikanniemi

Yhteisöllisyyttä arvostetaan Parikanniemen lastenkodissa. Se näyttäytyy yhtä lailla arjen touhuissa kuin yhdessä vietetyissä juhlahetkissä. Kuluneena poikkeuksellisenä keväänä ja kesänä yhteisöllisyys on saanut uusia muotoja. Yhteisöllisyys ja yhdessä tekeminen muiden lasten ja nuorten sekä aikuisten kanssa on usein myös niitä asioita, joita Parikanniemen entiset lapset ja nuoret muistelevat lämmöllä.

Koko sijoituksen ajan yhteyttä ja yhteisöllisyyttä vaalitaan niin lastenkodin sisällä kuin suhteessa lapsen ja nuoren perheeseen ja lähiverkostoon. Työmme on lapsen ja nuoren kokonaisvaltaisesta kasvusta ja kehityksestä huolehtimisesta yhdessä lapsen ja nuoren sekä hänen läheistensä kanssa, rinnalla kulkemista ja tukemista sekä sijoituksen päättyessä luopumista, irtipäästämistä

ja eteenpäin saattamista. Tätä työtä tehdään sydämellä ja ammatillisuudesta tinkimättä. Jokaiseen lapseen ja nuoreen kiinnytään ja heihin luodaan tunneside.

Heinäkuun lopulla vietimme kolmen lapsen/nuoren läksiäisiä iloisissa, mutta samalla myös haikeissa tunnelmissa. Kuten syntymäpäivien ja juhlapyhien viettäminen, yhtä lailla myös läksiäiset ovat merkittävä juhla. Silloin muistellaan yhdessä kuljettua matkaa iloiseen, hauskoine kommelluksineen, haasteineen ja suruineenkin. Lasta ja nuorta juhlietaan yhdessä herkutellen, muistaen lahjalla, puheella sekä esimerkiksi hänelle räätälöidyllä laululla.

Jokainen lapsi ja nuori on aina tervetullut Parikanniemeen, riippuen siitä, miten hän itse haluaa pitää yhteyttä. Tu-

levan syksyn aikana työyhteisölle on myös aika toivottaa kahdelle pitkäaikaiselle työkaverille antoisia eläkepäiviä ja kiittää lämpimästi kuluneista vuosista.

Jokainen yhteisön jäsen on tärkeä ja tuo siihen osansa omalla persoonallaan ja läsnäolollaan. Muistot rakentuvat yhdessä vietetystä ajasta ja yhteisistä kokemuksista. Tähän yhteyteen sopivat hyvin joskus kuulemani viisaat sanat: "tarvitaan loppuja, jotta voi olla uusia alkuja." Kaikkea hyvää uusiin alkuihin jokaiselle pois muuttaneelle lapselle ja nuorelle sekä työelämästä eläkkeelle siirtyville, ja kiitos yhteisistä hetkistä. Muistot kantavat!

Teksti: Jenni Hujanen

Kuva: Anne Takkinen/Leena Haimilahti-van den Belt

Monenlaisia yhteisöjä

Parikkalan Saarella eläkepäiviään viettävä rikosylikonstaapeli Antero Tykkyläinen on pitkän työuransa aikana ollut sekä maaseutupoliisina että kaupungeissa. Yhteisöllisyyden kannalta hänen mielestään nykyisin ei ole kovin suurta eroa kaupungissa ja maaseudulla elämisessä.

Tykkyläinen korostaa hyväksymistä ja ryhmään kuulumista lasten ja nuorten kehityksessä vastuulliseen aikuisuuteen. – Jos nuori kokee, ettei häntä hyväksytä kotona, koulussa tai harrastuspiireissä, hän alkaa helposti syrjäytyä ja etsiä porukoita, jotka hyväksyvät. Valitettavasti ne usein ovat muiden syrjäytyneiden nuorten jengejä. Siellä voi päteä ja olla hyväksyty, kun tekee toisten yllytyksestä ensin pieniä ja sitten vähitellen isompia rikoksia. Tie johtaa usein päihteiden käyttöön, rikollisuuteen ja vankilaan. Paremman yhteisöllisyyden puuttuessa, väärälle tielle joutuneet kokevat jengin, päihdeporukat tai vankilan yhteisöksi, johon he kuuluvat tiiviisti. Sieltä on hyvin vaikea nousta, koska porukan painostus on kova.

Tykkyläinen muistelee uransa varrelta tapauksia, joissa laita-puoleen joutunut on päässyt takaisin yhteiskuntaan. Siihen

on tarvittu joku pohjakosketus elämässä tai ystävän elämän muuttanut uskoontulo.

– Joskus vankilapappi on saanut auttaa pohdiskelijan uuden tien alkuun. Jotkut ovat löytäneet armollisen Jumalan lukiesaan yksin sellissä Raamattua.

Varovaisesti Tykkyläinen arvioi, että pienet kyläkoulut ja kristilliset koulut olisivat parempia kasvupaikkoja lapsille kuin massiivisen suuret opinahjot. Hänen mielestään elämisen malli aika usein periytyy kotoa.

– Murrosikäisille kaveripiirin merkitys on erittäin suuri. Elämän suunnan määrää se, millaiseen porukkaan lapsi joutuu.

– Seurakunnilla, järjestöillä ja urheiluseuroilla on suuri haaste, miten ja millaiseen hyvään toimintaa nuoret saataisiin sitoutumaan. Työntekijöiden "sometaidot" saattaisivat olla avainasemassa nuorten tavoittamisessa. Tykkyläinen itse piti vuosikymmenten ajan kotikylällään kesäisin lapsille jalka-

pallokerhoa, jossa kaikki saivat pelata.

– Mehutauolla oli sitten hyvä tilaisuus pitää päihdevalistusta ja antaa muuta opetusta.

Kotipitäjänsä Saaren elämässä Antero Tykkyläinen on kokenut Orpokotijuhlat vahvasti yhteisöllisinä ja voimia antavina tapahtumina. Paikkakunnan ystävät ovat voimakkaasti sitoutuneita juhlien järjestämiseen. Juhlia hän on katsellut aitiopaikalta letunpaistajana. Talkooporukalle tuottaa suurta iloa nähdä juhliille tulevat ystävät tyytyväisinä juhlavieraina.

– On todella harmillista, että tänä kesänä tuo ystävien iloinen kohtaaminen jää saamatta, kun juhlat vietetään vain median linjoilla, Antero Tykkyläinen sanoo.

Teksti Pirkko Oinonen
Kuva Petri Tiusanen

